

Kâmil Erdem

O Sonbahar, O Kış

Öykü

İÇİNDEKİLER

A.Ş. Dağınca	7
Alışveriş.....	13
Görüşme.....	17
O Sonbahar, O Kış.....	33
Varışsız	39
Çağrı	53
Yarım Yarın	61
Önbüro	79
Kaçamak.....	91
Geceye Çıkış	97

A.Ş. Dağılınca

Artık doğru dürüst, yerliyerinde, meşru ve sınıfsal kökenli cinayet haberlerine, örneğin kentin burjuva kesiminin oturduğu, yollarında ağacı ve kuytusunu bol bir mahallede, elbette gecenin bir vaktinde ve elbette kesif sisli, serin bir bahar gecesinde, başında bir hâle ile dolaştığını varsayan Vasıf Bey'in, evinin bahçesinde arabasından inip kapıya yönelmişken, susturucu takılmış bir tabancadan sıkılan iki kurşunla yere düşüp, cesedinin sabahleyin komşularının bahçe işlerini yapan Rıfat tarafından bulunması gibi ayrıntıları içeren, nispeten özenli yazılmış ya da anlatılmış cinayet haberlerine pek rastlanmıyor. Sabahleyin televizyonda sıralanan işlevsiz, alelade, hiçbir plan ve projeye hizmet etmeyen, bir öfke patlaması sonunda anlık bir itkiyle işlenmiş bir sürü cinayet haberi dinleyince bunları düşünmüştüm. Sanki cinayet haberleri çoğalmıştı ve televizyonlar müşteri memnuniyeti adına bu haberleri habire bir yerlerden bulup bulup çıkarıyor, insanlar da dramatik bir tonla sunulan bu haberleri dinledikçe, gördükçe, *eh, bugün de öldürülmedik* diye seviniyorlar demiştim kendi kendime. Geceki fırtına dinmişti. Akşama, tarifini Metin Eloğlu'ndan alacağım *zankiniülzarefe* yemeği yapmayı planlamıştım. Pencereden, sinerek ve insanları kollayarak sokağın karşısına geçen kediye bakmıştım. İnsanları öğrenmiş demiştim kendi kendime. Ve vestiyerdeki o erkek aksesuarı tabançekeceğe de bakmıştım bir süre. Çantamı kontrol edip çıkmıştım kırmızı sonbahara.

Yeme içme katında asansör durdu. Pek dikkat çekmeyen, asık suratlı iki genç kadın bindi. Yok, dalgın demek daha iyi. Kadınlar için yani. Asansör bu saatlerde تنها oluyordu. 17'ye çıkıyordum. Kadınlar bir düğmeye basmadılar henüz, bana üstünkörü bakıp kendi gülmeyişlerine döndüler. Biraz ot kokusu yaydılar. Acılı bir mektup almış gibi uzak bir kasabadan, biri öbürünün koluna dokundu. Bunlar gündeğumuna bakmışlar mıdır diye bir şeyler geçirdim içimden. Çünkü ben çoğu kez bakmıştım gündeğumuna, o uzak kentin bahçesindeki küçük oğlan kardeşim olan melengiç ağacının altından ve benim de saçlarım uzundu. Tokalarımız vardı ve sürece katılmıştık. Bu gökdelenin asansörüne bir cinayetin öznesi olmadan binmeyi başarmıştık. Belki de güvenli bir yer kalmamıştı dünyada ve bu 20 kişilik asansörde biz üç kız güvendeydik. Omzuma astığım çantam hiç bu kadar ağır olmamıştı. Fermuarını açıp içine baktım, emin olmak istedim. Hani asansörde hep yaparız ya. Evet, tabancam usluca ve parlak, duruyordu yerliyerinde. Kadınlar köşelerinden kuşkuyla baktılar bir an başlarını çevirip, sonra suskunluklarına döndüler. Hâlâ bir düğmeye basmamışlardı ve asansör 9. katta durdu. Kapılar açıldı. Kimse görünmedi. Bu durmalar kalkmalar, bu durağan koridorlar iyi geliyordu öte yandan bana. Zaman kazanıyordum. Soğukkanlıyım değil mi diye soruyordum kendime ve kadınların birtakım küçük korkularını unutarak bu asansöre güvenle bindiklerini görüp onlardan, muhtemelen zemin kattaki giysi dükkânlarından birinde çalışan ve yeme içme katından belki de aşağıya, işyerlerine dönmek için asansöre binen onlardan güç alıyordum. Bu sessizlik uzun sürmeyecekti, biliyordum. Çünkü dakikalar sonra dünya yine bir itiş kakış akıntısına boylu boyunca dalacaktı ve çok fazla çatlamış cam, kromajlı bacağı kırılmasa da yan yatmış, oturakları verzalit metal iskemle, yere çalınmış bir divit ve hokka, (hayal, hayal), kapı önlerine

birikmiş şaşkın insanlar, gökyüzünde birkaç dinibütün bulut toplaşacak ve evet haddinden fazla ses duyulacaktı.

Kapılar yeniden kapandı, yükselmeye devam ettik. Şimdi de dövme yaptırmış Furkan, dedi kumral olanı ötekine. İç-renc bir hilal. Boynunun yan tarafına. Sesini ilk kez duydum. Asansörün bir yerlerinden gelen ve gelen, dişleri olmayan bir evsizin iç sızıntısını anımsatan müziği aşırp ulaştı bana o ses ve sözler. Yine koluna dokundu öbürünün, sesi telafi etme arzusuyla, masum bir kucaklaşmaya dönmek ister gibi yüzüne baktı. Sonra dönüp bana da baktılar. Ama asansörün ışığı 17'yi gösterdi. Kapılar açıldı. İkili köşede bekledi, ben yürüyüp soğuk ışıklı koridora çıktım. Kapılar kapandı.

Kapıdan çıkarken kızların, bedenimden yayıldığını düşündüğüm şaşkın görünüşümle neredeyse hiç ilgilenmediklerini, zamana, bu menhus –yoksa modern mi demeliydim– gökdelene, alt katlardaki sıkır sıkır dükkânlarla, üçüncü kattaki şatafatlı yeme içme mekânlarına asla uygun olmayan kılık kıyafetimi hiç dert etmediklerini duyumsamış, kızkardeşlerime içimden yeniden minnetimi sunmuştum. Yani bedenim bu nereden çıktığını bilmediğim kararı uygulama yolunda şaşkınlık içinde olabilirdi.

Reklam ajansının cam kapısında durmuş, içerde Asım'a bakıyordum. Tanrısal olana daha yakın ben, çünkü erk bende, tabancam var, ölümsel olana daha yakın olan Asım'ı arıyordum. O şimdi, kimbilir, beni asla aklına getirmeden, yerin dibine batasınca bir ürünü insanlara satmak, daha çok satmak için kafasında günün modasına uygun ama sözümona biraz bilimsel, bilmemneyimin entelini de tatmin edecek ve tüm sevgili tüketicilerimizin esprili bulacağı bir sloganın peşindedir.